

Χασμουριάστηκε, τεντώθηκε, έτριψε τὰ νυσταμένα ἀκόμα μάγια του και πετάχτηκε κάτω ἀπ' τὸ στρώμα. "Ανοιξε τὸ μισοκλεισμένο παράθυρο και κύτταξε ὄξω τὸν οὐρανό· τὸ σκοτάδι ἄρχιζε νὰ σκορπάει σιγὰ σιγὰ και πέρα τρεμουλιαστὴ λαμπύριζε μιὰ κίτρινη λουρίδα φῶς. Τὰ πουλιὰ στὰ δέντρα πετούσινε εὐθυμα - εὐθυμα ἀπὸ τὸνα κλαράκι στ' ἄλλο, γιομίζοντας τὴν ἀτμόσφαιρα με τοὺς χαρούμενους κελαισμούς τους κι' ἀπὸ τὸ φόντο πέρα τοῦ περβολιοῦ μυρωμένα κύματα γιασεμιοῦ, ἀνάκατα με λεμονιάς τοῦ πνίγανε τὴν ἀνῶσα.

"Ἦτανε πειὰ μέσα τοῦ Γιούλη κι' ἔπρεπε ν' ἀρχίσει νὰ πουλιάει τὶς σσδειές του, ὅσο μάλιστα βρισκανε και καλήτημή. Τὸ στᾶρι του, εἶν' ἀλήθεια, δὲν πένιχε και τόσο ἐτούτη τὴ χρονιά, τὸ καταραμένο τὸ σιριθίδι τοὺς τὰ ρήμαξε, μὰ τὸ μποστάνι του ἦτανε «εὐλογία θεοῦ», πὸν λέει ἡ κουθέντα. Ἐπιτυχία μιὰ φορὰ ἀπ' τὶς λιγοσιές! Τὶ καρπούζι θᾶπερνε οὔτ' αὐτὸς καλά καλά δὲν μποροῦσε νὰ λογαριάσει. Ἐκατό, διακόσιες... πόσες χιλιάδες ὀκάδες!... Και τὶ κέρδη μιὰ φορὰ! Τὰ καρπούζια του, κόκκινα πάντα σὰν αἷμα και ζουμερά, τὰ κάνανε ἀνάσπαστα στὸ παζάρι κι' ἦτανε φουμισμένα πέρα ὡς πέρα ἴσαμε τὴν πρωτεύουσα...

— "Α! σκεφτόγουνε κάποτες μοναχός του, καλοχρο-νιὰ φέτος με τὴ χάρη του, νὰ φάμε κι' ἐμεῖς οἱ μίζεροι μπόλιχο τὸ ψουμί, νὰν τὸ χορτάσουμε και νὰ σιάξουμε και λίγο τὸ φτωχικό μας, μὲς και γκρεμιστεῖ καμμιά μέρα και μᾶς ἀφίσει στὸν τόπο...

Μὲ τὸ σφυρὶ και με μιὰ θεοπέρατη ζεμπίλα στὶς πλάτες ὁ κὺρ Στάθης τραδοῦσε γιὰ τὸ μποστάνι του... Θὰ θειάφιζε πρῶτα λίγες καρπουζιές πὸν πήγαιναν νὰ ψωριάσουνε κι' ὕστερις θὰ μάζευε και καρπούζι γιὰ τοῦ Θανάσω τὸ μαννάζικο, πὸν θὰ ῥχότιονε σὲ λίγο νὰν τὸ πάρει με τὸ βουδάμαξο ὁ γυιός του, ὁ Βαγγελῆς.

Προχωροῦσε ξένοιαστος σιγοτραγουδώντας τὸν ἀγαπημένο του ἀμανέ:

Τὰ σπίτια σοῦ τὰ ἔχτισα

ἀμάν... ἀμάν...

σὰν ξάφνου ἓνα φίδι, τόσο δὰ μεγάλο, ξετυλίχτηκε ἀνάμεσα

στά πόδια του. Τρόμαξε για μιὰ στιγμή και μ' ἓνα πῆ-
δημα βρέθηκε δυὸ μέτρα πιὸ πέρα, μ' αὐτὸ ὥστόσο τὸ
σημάδι δὲν τοῦ καλοχτύπησε στὸ μάτι· δὲ θάβγαινε σὲ
καλὸ του· πολλές φορὲς κι' ὁ ἴδιος τὸ πρόσεξε, μὰ κι' ὁ
μπάρμπας του ὁ παπᾶ Βαγγέλης χίλιες φορὲς τοῦ τόπε.
"Ε! παιδί μου, δὲ βγαίνει σὲ καλὸ σου σὰν τὸ φίδι σ'
ἀντικόθει τὸν δρόμο. Κακὸ σημάδι τὸ τρισκατάρατο...

Θυμώθηκε ὁ κύρ Στάθης μ' αὐτὸ τὸ καταραμένο.
"Ἐτσι τοῦλθε νὰ πάρει μιὰ πέτρα κ' ἴσαμε πού νὰ πείς
φασούλι νὰν τοῦ κάνει πίττα τὸ κεφάλι, μὰ ὥσόντου νὰ
κατεβάσει τὴ ζεμπίλα και νὰ βρεῖ 'κεῖ πέρα πέτρα, τὸ
φίδι χάθηκε μέσ' τὴν πλατειὰ καλασιά.

Στάθηκε 'κεῖ ἀπροσβολωμένος λὲς και τοῦ ἴτηνε καρτέρι.
Στὸ μυαλό του μὲ μιᾶς σωρεύτηκαν, ὅλες οἱ παλιῆς
κουβέντες τοῦ καπηλειοῦ. Θυμήθηκε τὸν Γιάννη τὸν
τσέλιγκα πού τὸ φίδι τ' ἀντίκοψε τὸν δρόμο και τὴν ἴδια
μέρα σκότωσε τὸν τοῦρκον τὸν καρβουνιάρην, τὸν Σάβ-
θανε τὸν Λαύραγκαν πού μὲ τὸ ἴδιο ἀντίκομα τὸν πέταξε
κάτω ὁ ἀνεμόμυλος και τοῦ πέταξε ὄξω τὰ μυαλά, τὸν
Λιοντιῆν πού πνίχτηκε στὸ πηγάδι και τόσα ἄλλα...

Και μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς χλώμιασε. Εἶχε δειλιάσει ὁ
δόλιος, μὰ μὲ τὸ δίκηο του. Τόσα κακὰ τοῦ πέσανε στὸ
κεφάλι κείνην τὴ χρονιά, τόνα 'πάνου σι' ἄλλο... "Ἐθαιψε
τρεῖς ἀπ' τὸ σπῆι του σ' ἓνα χρόνο μέσα, δὲ φτάνανε; Τί,
ἔπρεπε νὰ φύγει κι' αὐτός;...

Δοκίμασε νὰ τραθῆξει ἴσια τὸν δρόμο του, μὲ σκοπὸ
νὰ ξεχάσει τὸ περιστατικὸ και νὰ χτυπήσει τὴν πρόληψή
του αὐτή, μὰ βρῆκε πὼς τοῦ ἦταν ἀδύνατο. "Ἐτρεμε σύγ-
κορμος και τὰ πόδια του εἶχανε παραλύσει. Ἡ πρόληψη
ἦτανε κι' αὐτοῦ στά σύβαθα ριζωμένη, ὅπως και τοῦ πάπ-
που και τοῦ πρόπαππού του και τὸ μυαλό του ὄλο και τὸ
κακὸ ἔβαζε...

"Ἀπ' τὴν ἴδια στράτα πούλθε, στράφηκε στὸ σπι-
τικὸ του χλωμὸς και τσακισμένος ἀπ' τὴν τρομάρα
του. Ἡ ἀνατολὴ φλογίστηκε πιά, ἀπλώνοντας στά
λειβάδια ὀλόθερμο και καθάριο τὸ φῶς πέρα ὡς πέρα
και στίς πλαγιῆς σὰ μερμήκια οἱ χωρικοὶ δουλεύανε
σκυφτοὶ κι' ἀμίλητοι τὰ χτήματά τους, σὰν κάτω ἀπ'
τίς ἑλῆες, πού λάμπανε στὸν ἥλιο, οἱ φαμέλιες τους γνέ-

θοντας βράζανε στις μεγάλες τσουνάλες τὸ μεσημεριάτικο.

Στὸ δρόμο ὁ κύρ Στάθης δὲν ἀπάντησε κανένα. Σὰν πλησίαζε τὸ καπηλειὸ λοξοδρόμησε κι' ἀνοίγοντας τὸ βῆμα του πῆρε τὴν ἀνηφοριά. Μὲ κανένα ποτέσ του δὲν τσακώθηκε, γιὰτ' ἦταν μετρημένος καὶ θεοφοβούμενος ἀνθρώπος μὰ γὰ καλὸ καὶ γὰ κακό. Ὡστόσο κ' ἦ κουβέντα τὸ λέει, ὁ διάολος ἔχει χίλια πόδια καὶ παντοῦ βουττάει τὴ μυτάρρα του...

Ἦσ'ερ' ἀπὸ κάμποσο γύρο ἔφτασε στὸ σπίτι του, μούσκεμα στὸν ἴδρο του ἴσαμε τὸ ραχοκόκκαλο καὶ κίτρινος σὰν πτώμα. Ἔστειλε καὶ φέρανε τὸν παπὰ νὰ κάνει ἀγίασμό καὶ κλείστηκε στὴ κάμαρά του, ἀποφασισμένος νὰ μὴν βγεῖ ὄξω ὅλη τὴ μέρα. Ἐξήγηση δὲν ἔδινε σὲ κανένα. Ὁ κύρ Θανασῶς, πού ἀνήσυχος ἔτρεχε στὸ σπίτι νὰ μάθει γὰ τὸν ἀφινε τέτοια μέρα χωρὶς καρπούζι, στράφηκε π' ἴσω χωρὶς νὰ μάθει τίποτεσ. Τὸ ἴδιο κι' ὁ γυιὸς τοῦ κύρ Στάθης.

Στὸ τραπέζι τὸ μεσημέρι δὲν κάθησε μὲ τοὺς δικούς του, οὔτε γεύτηκε φαγὶ — λίγο καπνὸ μονάχα μασοῦσε σὰν κατσίκια. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ βράδυ. Ἔτρεμε νὰ βάλει μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα του, μοιριζότουνα παντοῦ ἀνύπαρχτα δηλητήρια... Τὸ σπίτι γύριζε στὸ κεφάλι του... Νόμιζε κάποτε πὼς οἱ καρέκλες καὶ τὰ ἔπιπλα στριφογύριζαν στὴ κάμαρα καὶ τὸν χτυποῦσαν, πὼς τὸν δαγκάνανε φίδια, πὼς ἔλεφετε στὸ πηγάδι, τὸ σπίτι του πὼς ἔπερνε φωτιά κι' ἀπ' τὸ μπουστάνι του πὼς ξεφύτρωναν ἀντὶς καρπούζια φίδια καὶ κάτι ἄλλα τέτοια...

Κ' ἔκατ' μουγγὸς καὶ βυθισμένος σὲ συλλογισμούς, μὲ τὴ κακόρεπη του σκέψη, τιναζότουνα σὰν τρελλὸς στὸν κάθε θόρυβο καὶ στὴν κάθε φωνή. Ὁ πυρετὸς δὲν ἄργησε νὰν τόνε ρίξει στὸ στρώμα. Τὸ πρόσωπό του σκεπασμένο μὲ μιὰ θανάσιμη γλωμάδα ἔκαιε σὰ σίδηρο πυραχτωμένο καὶ τὰ μάτια του κλείσανε βαρειά ἀπ' τὴ κούραση. Γιατρὸς νὰν τὸν κυτάξει δὲ δέχτηκε — Χριστὸς καὶ Παναγιά! μακρὰ ὁ γιατρός!...

Κι' ἄρχισε ἔτσι ἓνα ντελίριο ἀδιάκοπο κι' ἀκατανόητο σὲ λόγια καὶ σὲ συνοχή, ἀπ' τὸ ὁποῖο θαμπὰ μποροῦσε κανένας νὰ ξεχωρίσει μιὰ μονάχα λέξη: φίδια... φίδια... φίδια...